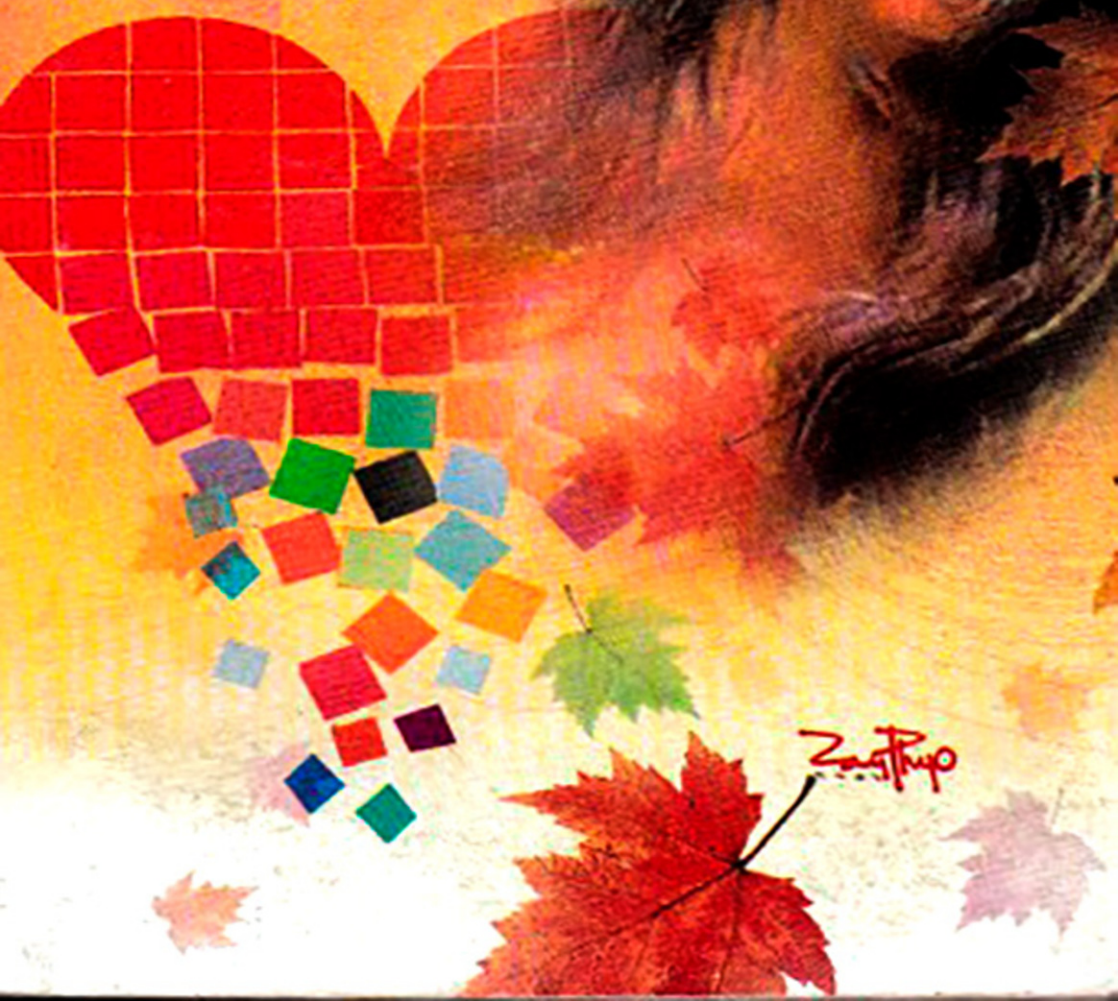

ဆုလေးငွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မောင်နှမတို့အတွက်

Zangthyo

"ဟင်"

ရွှေရောင် လက်သည်းဆိုးဆေးကို ဆိုးမိနေရင်းတန်းလန်းမှာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာ သော အမှိုက်အမှုန်တွေကြောင့် 'မေ့သမီး' နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ အံ့အားသင့်လျက် ပြတင်းပေါက် ဘေးသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။

"ညစ်ပတ်လှချည်လား"

တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွား၏။

မေ့သမီးတို့ အခန်း၏ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ခန်းပဲရှိတော့တာ အပေါ်ဆုံးထပ်တက်နေပြီး စည်း ကမ်းမဲ့လွန်းပါလား။

ဘယ်အခန်းကများ ဖြစ်မလဲဟု ဇေဝဇေဝ ဖြစ်စရာမလို။ အပေါ်ဆုံးထပ်တစ်ခန်းပဲ ရှိတဲ့ ဟာ။

ကြမ်းပြင် ပြောင်ချောချောမှာ အမှိုက်သရိုက် ဖုန်များ နှင့် ညစ်ပတ်သွား၏။ ဇာလိုက်ကာ ဖွေးဖွေးလေးလည်း သနားစရာ။

"ဟွန်း"

မေ့သမီးက ရွှေရောင်လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းလေးကို စားပွဲပေါ် ဒေါက်ခနဲချလျက် နှုတ် ခမ်းကိုက်ကာ လှည့်ထွက် လာပြီး တံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်သည် ။ လှေကားကို တဒုန်းဒုန်း တက်ခဲ့ ၏။ တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းထုသည် ။

စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာလုပ်နေတာ မပြောလို့ ရမှာ တဲ့ လား။ တံခါးက တော်တော်နှင့် ပွင့် မလာပါ။

အခန်းထဲမှာ လူမှ ရှိရဲ့ လား။

သော့မခတ်ထားတာတွေတော့ လူရှိနေတာတော့ သေချာ၏။ ဘာလို့ တံခါးလာမဖွင့်တာလဲ။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်သိပြီး ကြောက်ဖူးတုန်နေပြီလား မသိ။ တံခါးတွင် ကပ်ရိုက်ထားသော မင်းတုတ်ကို ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲထုကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါက်မိ၏။

"ဘယ်သူလဲ ... လာပြီ"

အထဲကအော်သံနှင့် အတူ တံခါးက ဗြုန်းခနဲ ပွင့်သွား၏။

"ကျွတ်... ဘာလို့ ဒီလောက် အကြမ်းပတမ်း ခေါက် တာလဲ၊ နားကွဲတော့မယ်၊ အနှောင့်အယှက်ပဲ"

စွပ်ကျယ်အဖြူနှင့် ရှော့ပင်အညိုနှင့် ဆံပင်တွေကို စိတ်ရှုပ်သလို တစ်ချက်ဖွပြီး ရေရွတ်၏။

"ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ"

မာဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလာ၏။

အမယ် ... အမယ် ... သူကပဲ စိတ်မရှည်ရှိသေး။

မသိသလို ဟန်ဆောင်နေတာလား။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

မေသမီးက မမှတ်မသုန်ကြည့်ကာ အသက်ရှူမြန်နေ၏။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ပါ။ သူက မတောင်းပန်၊ ပြောပြောကြောင်းမဆိုဘဲ အထက်စီးနင်း ကျောတောတောလေသံနှင့် ...။

"ပြုံးပြကြည့်မနေနဲ့ ... ဘာကိစ္စလဲ မေးနေတယ်"

မေသမီးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ ...

"ရှင်တို့ အခန်းက တော်တော်စည်းကမ်းမဲ့ပါလား၊ လွန်လွန်းတယ်၊ အောက်ထပ်မှာ လူတွေ နေတာရှင့်၊ အပေါ်ဆုံးထပ်တက်နေပြီး အဆင့်မရှိဘူး"

"ဘာ"

သွင်ခန့်ညား အိပ်ချင်ပြေသွား၏။

ဘာတွေလဲ။ ဘာမှ လည်း နားမလည်။

အသားလွတ်ကြီး လာရန်တွေ့နေသည် ။

ညက တစ်ညလုံးပင်ပန်းပြီး မအိပ်ခဲ့ရတာမို့ သည် မနက် တစ်ဝကြီး အိပ်ပစ်ဖို့ အားခဲထားခဲ့ တာ။

ပြဿနာက အခန်းဝတည့်တည့် ရောက်လာသည် ။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပါပဲ။

"အမှိုက်တွေ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဘယ်သူပစ်ချတာလဲ"

"ဗျာ"

ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး စွပ်စွဲနေပါလား။

"ခင်ဗျား မြင်လို့ လား"

မကျေမနပ်နှင့် တစ်ခွန်းတော့ မေးမိသည် ။

"မြင်စရာလိုမလား၊ အပေါ်မှာ ရှင်တို့ အခန်းပဲရှိတာ၊ ရှင်တို့ မပစ်ဘဲ အမှိုက်က မိုးပေါ်က ကျ လာမလား"

"ရှင်တို့ ... ရှင်တို့ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအခန်းမှာ လောလောဆယ် ငါပဲရှိတယ်ကွ၊ တခြားလူ မရှိဘူး"

"ဒါဆို ရှင်ပဲ"

"ဟ"

သွင်ခန့်ညားက အသားလွတ်ရန်လာတွေ့နေသော
ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ အဟုတ်တ ကယ် အိပ်ချင်စိတ်ပြယ်သွား
တော့သည်။ ။

နာအေးပါအေး တံခါးတွေပိတ်ပြီး အိပ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးကြံစည်ထား
တာ ခုတော့သွားပြီ။

"ရှင်နော် ... ဝန်ခံစမ်းပါ၊ တောင်းပန်စမ်းပါ၊ ဒီထက်စိတ်ဆိုးလာရင်
လမ်းထဲကလူကြီး သွားခေါ်မယ်၊ လုပ်လည်း လုပ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့
တံခါးပိတ် ပုန်းနေတယ်၊ မသိဘူး မှတ်လို့ လား"

သူ့ပုံစံ ... ပြီးတော့ သူ့အမူအရာ ... ပြီးတော့ သူ့ လေသံ အားလုံး
အားလုံး မေသမီးဒေါသကို ပိုပြီးဆွနေသလိုပါ။

"အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ "

"ခင်ဗျား အရမ်းလွန်နေပြီ"

သွန်ခန့်လည်း လူပါပဲ၊ နင်းကန်ဖိပြောနေတော့ သွေးဆူလာသည်။ ။
သည်းခံစိတ် လျော့နည်း လာ၏။

"ကျွန်တော်ပစ်တာ ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ မြင်လား၊ မြင်မှ ပြောပေါ့"

"ရှင်ပဲရှိတာဆို၊ ရှင် မပစ်ရင် ဘယ်ကကျလာမလဲ အဲဒီအမှိုက်"

လက်ညှိုးထိုးကာမေးလာတော့ သူ ကျွတ်ခနဲရေရွတ်မိသည်။ ။

"ကဲ ... ခင်ဗျားဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

သွင်ခန့် ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ မေးလိုက်၏။

"အစကတည်းက ပြေပြေလည်လည်ပြောပေါ့၊ ပစ်မိရင် ပစ်မိတယ် ပေါ့၊ ရှင်ကပဲ တစ်ပြန် လူ ကို အော်ငေါက်ချင်သေးတယ်"

"ပြေပြေလည်လည် မေးပေါ့၊ ကျွန်တော် ဘာအမှိုက်မှ မပစ်ဘူး၊ အိပ်နေတာ၊ အိပ်ပျော်ခါနီး လေး ခင်ဗျား နှောင့်ယှက်တာ"

"ဘာ"

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နှောင့်ယှက်တာလဲ။ ဘယ်သူကြောင့် ဘယ်သူက စိတ်တိုရတာလဲ။

"ကျွန်မတို့ ထမင်းစားခန်းကို အမှိုက်တွေအများကြီး ကျလာတယ်"

"ဟုတ်ပြီလေ ... လာ ... ဝင်ကြည့်"

စွတ်ခနဲ ဝင်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ သူ တစ်ယောက်တည်းဟု ပြောခဲ့တာကို သတိရပြီး ခြေလှမ်းတွေ ဘာ ရိတ်အုပ်၏။

"ဝင်ပါ ... ခင်ဗျား ဒီလောက်စွာတာ၊ စိတ်ချ ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုကြောက်တယ်"

ကြည့်စမ်း ... ပြောပုံကိုက ...။

မေသမီးလည်း အံလေးကြိတ်ကာ ခေါင်းလေးမော့ပြီး ထမင်းစားခန်းကို လျှောက်လာ၏။

သူ့ကို ကြောက်စရာမလို၊ တွန့်ဆုတ်နေစရာလည်း မလို။

"ဟင်"

သူတို့ ထမင်းစားခန်းဘေးက ပြတင်းပေါက်အောက်မှာ လည်း အမှိုက်တွေ ပြန့်ကျဲနေ၏။

"ကဲ ... မြင်ပြီလား"

"ဟာ ... အဲဒါ ကျွန်တော်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး "

သွင်ခန့်က လက်ကာပြီးငြင်း၏။

"မျက်စိနဲ့ မြင်တာတောင် ငြင်းချင်သေးတယ်"

မေသမီးက ခါးလေးထောက်ပြီးမေး၏။

"ခင်ဗျားက ဒီကိုရန်လာတွေ့တယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို သွားပြောရမလဲ၊ စဉ်းစားစရာ ပဲ"

သွင်ခန့်က တစ်ချက်ပြီးပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

မေသမီး၏ မျက်လုံးစူးလက်လက်များက သူ့ဆီစိုက်စိုက်မတ်မတ် ကျနေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ အမှိုက်နှင့် ဖုန်များက ဝေါခနဲ ထပ်ကျလာပြန်သည် ။

"ဟော"

ခုမှ သွင်ခန့် စိတ်အေးသွား၏။

"တော်သေးတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျား မျက်စိရှေ့မို့လို့"

မေသမီးလည်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

"ဒါတွေ ဘယ်ကကျလာတာလဲ"

တအံ့တဩလေးနှင့် ပြတင်းပေါက်ဘေးကို ကပ်သွား၏။ သွင်ခန့်လည်း ပါ၏။ နှစ်ယောက် သား ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းပြုထွက်ပြီး

မော့ကြည့်၏။

သွင်ခန့် မနေနိုင်ဘဲ ဟက်ခနဲရယ်သည် ။

မေသမီး မျက်နှာကလေးက နီမြန်းပြီး ရှက်ရိပ်သမ်းသွား၏။

အားတုံအားနာနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

"ဟာ ... လက်ကိုဖိထားတယ်၊ ဖယ် ..."ဟု ဆိုလာသည် ။

"ဆောရီး ... ဆောရီး"

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် ထောက်ထားသော မေသမီး၏ လက်ကို သွင်ခန့်က ဖိထားမိတာမို့ ရွှေရောင်လက်သည်းနီက သူ့စွပ်ကျယ်မှာ ပေစွန်းသွားရပြီ။

"ဟင် ... ပျက်ကုန်ပြီ"

"ရန်တွေ့ဦးမလို့ လား"

သူ့မျက်နှာက ရယ်ကြဲကြဲ။ မချိုမချင်နှင့် ။

မေသမီးက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည် ။

အမုန်းမပါသော မျက်စောင်းနုနု။

ထိုမျက်စောင်းကလေးကြောင့် သွင်ခန့် လှုပ်ရှားသွား၏။

ရန်တွေ့ကောင်းသော ကောင်မလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည် ။

"အမှိုက်ပစ်ချတာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ၊ မကျေနပ်လို့ ခင်ဗျား ရန်တွေ့ ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ခေါင်းမိုးပေါ်တက်ပြီး အမှိုက်ထုပ်ဆွဲလာတဲ့ ကျီးကလေးတွေနဲ့ သာ ဖြစ်ပေ တော့"

"ဟွန့်"

မေသမီးက ထပ်တစ်ကြိမ် မျက်စောင်းရွယ်သည်။ ။

"လက်သည်းနီပေသွားတာတော့ ကျွန်တော် ဗွေမယူပါဘူး"

သွင်ခန့်က စချင်လျက် ပြောမိသည်။ ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း အလျဉ်းမရှိတော့ပါ။ မေသမီးက သူ့ကို တောင်းပန်ရလည်း ခက်၊ နှုတ်ဆက်ရလည်း ခက်နှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သွင်ခန့်က တံခါးလက်ကိုကိုင်လျက် ဆင်းသွားသော ကောင်မလေးကို လိုက်ကြည့်နေမိသေး ၏။ ပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက်မြှင့်ကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့စွပ်ကျယ်ကို သူ ငုံ့ကြည့်၏။

ရန်တွေ့ကောင်းသော ကောင်မလေးကို မှတ်မှတ်မိမိဖြစ်သွား၏။

သူသာ မဆင်မခြင် အမှိုက်ပစ်ခဲ့မိလျှင် မလွယ်။

ခုတောင် အသားလွတ် မဆီမဆိုင် ပြောသွားလိုက်ပုံများ။ ။

တရားခံအစစ်ပေါ်တာတောင် တောင်းပန်စကားမဆို။

မှားသွားတာကို ဝန်မခံ။ တော်တော်ဆိုးသည့် ကောင်မလေးပါလား။

သွင်ခန့် ကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။ ။
